

det er ikke paa sin Plads at slette Forskellen mellem Hovedgaardjord og Bondjord i en Lov som denne, naar den ellers bliver bestaaende i Lovgivningen. Vi finde nemlig, at Hovedgaarde ere noget, der har sin Betydning i Samfundet, og at man ikke bør søge at lette deres Tilintetgørelse ved at sætte Grænsen ned til det samme Maal som ved Selvejerbøndergaarde. Imidlertid have vi for at imødekomme den Tendens, Lovforslaget har, nemlig at søge at gøre Udstykningerne saa lette som muligt, og for at udvide Adgangen dertil saa meget, som vi mene, Forholdene kunne taale, gjort den Indrømmelse, at vi gaa ned fra den i Regeringsforslaget nævnte Grænse, nemlig 50 Tdr. Land boniteret Maal, til 40 Tdr. Land boniteret Maal.

Det andet Forslag, jeg skal omtale, er Forslaget under Nr. 8, der ogsaa gaar ud paa at føre tilbage en Bestemmelse, der fandtes i Regeringsforslaget, og som tillige er den nugældende Bestemmelse for Udstykning af samlede Fredskovstrækninger. Jeg kan i den Henseende henvise til mine mere udførlige Udtalelser ved første Behandling og skal blot gøre nogle faa Bemærkninger om dette Forslag, nærmest af Hensyn til en Ytring, der faldt ved første Behandling om, at Skovene ikke behøve at være saa store, da man maa huske paa, at Fredskovforpligtelsen bliver ved at hvile paa disse Parceller, selv om den samlede Fredskovstrækning maa udstykkes. Det er ganske vist, at denne Fredskovbestemmelse vil bevirke, at Parcellen ikke kan gøres til Agerjord, men bliver ved at være Skov; men hvad bliver det for Skov? Vi maa huske paa, at naar en Skov bliver reduceret til et ganske lille Stykke, vil i Almindelighed Ejeren deraf ikke være i Stand til, ikke have Raad til eller Lyst til at skaffe sig sagkyndig Bistand, og vi have jo set, hvorledes det gaar til, naar ukyndig Haand fører Øksen. Naar vi betragte alle de mange Smaaskove, som findes i Landet, i Særdeleshed i det sydlige Jylland, se vi, hvor elendige og ødelagte de ere blevne, og hvor besværligt det er at skaffe dem op igen. Det er det Resultat, vi naa, hvis vi slippe den Grænse, som her er stillet, og jeg skal derfor meget tilraade ærede Medlemmer ikke at lade den falde, men stemme for dette Ændringsforslag. Jeg tillader mig altsaa at anbefale de to Ændringsforslag Nr. 3 og 8 og de Forslag, der slutte sig dertil, til Tingets Velvillie.

Dalsgaard: Jeg kan i det væsentlige slutte mig til de Ændringsforslag, som

ere stillede af hele Udvalget, og særlig har jeg med Tilfredshed bemærket, at Udvalget har søgt at rette paa to af de Mangler, som jeg paaviste ved 1ste Behandling, at der fandtes i Forslaget, saaledes som det kom til os fra Folketinget. Den ene af disse Mangler var dette, at man i det andet Ting havde udstemt det gamle hundredeaarige Paabud om, at Parcellskøder ikke maatte blive tingløse, inden det var godtgjort, at Udstykningsreglerne vare iagttagne. Udvalget foreslaar nu, at dette Paabud paa ny skal indsættes, hvad jeg billiger. Jeg skal kun om Udvalgets Forslag sige, at jeg havde egentlig ønsket, at man havde overdraget det til Retskriveren at føre Kontrol med, at Udstykningsreglerne vare iagttagne. Man har foreslaaet, at det skulde være Oppebørselsbetjenten — tidligere var det Amtmanden —, men Udvalget maa vel sagtens have overvejet tilstrækkeligt, hvor det var rigtigst, at Kontrollen skulde føres, og jeg skal derfor i dette Øjeblik ikke indvende noget mod Forslaget, som det nu foreslaas affattet.

Den anden Bestemmelse, hvor det glæder mig, at Udvalget har søgt at rette paa Forslagets Mangler, er angaaende Magerlægsparagraffen, § 19. Som denne Paragraf var affattet i det andet Ting, kunde den ikke passere, af Grunde, som jeg gjorde opmærksom paa ved 1ste Behandling. Nu foreslaar Udvalget, som den ærede Ordfører gør opmærksom paa, i det væsentlige at føre § 19 tilbage til den Affattelse, den har i den nugældende Udstykningslov af 1897. Udvalget foreslaar dog den meget heldige Tilføjelse, at de Paategninger, som Panthaverne skulle give de vedkommende Panteobligationer om, at de ikke have noget mod disse Magerlæg at erindre, skal tinglæses uden Gebyr. Det er jo en meget heldig Forandring. Men i øvrigt foreslaar Udvalget at føre Magerlægsparagraffen tilbage til den nugældende Lovs Affattelse. Da jeg udtalte mig om denne Sag ved 1ste Behandling, sagde jeg, at den nugældende Magerlægsparagraf ogsaa havde sine Mangler, men da det andet Ting havde foreslaaet en ny Affattelse af denne Paragraf, skulde jeg ikke paa dette Tidspunkt komme ind paa at paapege de Mangler, som den nuværende Affattelse har. Da Udvalget nu foreslaar at gaa tilbage til den nugældende Lovs Affattelse af vedkommende Paragraf, finder jeg det dog rigtigst at gøre opmærksom paa et Par mindre heldige Sider ved denne Paragraf i det Haab, at det ærede Udvalg saa inden tredje Behandling vil overveje, om ikke og-